

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 14. De eorum Evangelio. Qui ex Deo est, verba Dei audit. Explicatur in hac Lectione quartuor signa prædestinationis, quæ ex hoc Evangelio colliguntur. Primum signum, lubenter audire Verbum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

Qui ex Deo est, verba Dei audit. Joan. 8.

LECT. 14
De signis
predesti-
nationis,
non certis
sed proba-
bilibus.

Quamdiu homo in hoc agit exilio, inter spem & metum debet ambulare, cum nesciat certo an felicem sit sortiturus exitum cum electis, an vero exitum infelix cum reprobis. Et quamvis spes excludere debeat anxiam nimis fluctuationem, non tamen omnino excludere debet timorem. Spes enim & timor iunctim à dextris & sinistris hominem in via vite eius comitantur, ut in viam salutis eum ducant, & ad terminum optatum tandem perducant. Equidem & ipsi Sancti hæc est causa metuendi, ne ipsi pietatis operibus elati desistantur ope gratiæ, & remaneant in infirmitate naturæ.

Simile.

Ac sicut mercatores inter navigandum licet mare tranquillum sit, quamdiu tamen nondum ad portum pertigerunt, metuant ne ventus contrarius afflueret, & navem in naufragium ducat: Sic Christiani licet prosperum habeant ventum Spiritus sancti, formidant ne ventus contrarius prelestatis exurgat, qui eos tandem demergat, cumque in omni statu multi deficiant, & pereant, verentur & hoc de se ipsis. Cadit Angelus à Cælo, Adam à Paradiso: reprobatnr Saul qui ad regnum erectus erat à Deo: reprobatnr Iudas in Apostolico Collegio. Sic eam omnia hic instabilitati sunt obnoxia, merito timor spei iungitur: Sicut fusti & sapientes: & opera eorum in manu Dei, & tamen nescit homo an amore vel odio sit dignus, sed omnia in futurum servantur incerta, inquit. Quod quidem interpretatur S. Bernardus, & alii Sancti Patres, de amore per prædestinationem, aut odio per reprobationem. Cujus rei incertus nos voluit Deus, inquit S. Thomas, Ne electi hac spe securi negligentius in vita agerent, & ne reprobi salutis suæ desperatione concepti, sese præcipites agerent in omnia flagitia. Abscondita ergo hæc sunt ab oculis nostris, Novum enim Dominus qui sunt ejus, & solus novit quos elegerit à principio: quis vera hominum scit, si dignus est amore, vel odio, inquit Bern. serm. de O. Lav. Pal. hæc. Nam & hoc nec Apostolus quidem captus in tertium cælum, & ibi multa edocuit mysteria, etiam de se sciebat, quando dicebat: Castigo corpus meum, & in servitium tradigo, ne forte cum aliis prædicavero, ipse reprobus efficiar.

Ecc. 9.

Ceterum, licet certiendo nobis electionis illius æternæ iuste à Deo denegetur, tamen probabilia eius testimonia & signa hæc denegantur. Quam enim requiem habere possit spiritus noster, si nullum in prædestinationis suæ testimonium teneat? Datur ergo in terra, test. S. Bernardus, testimonium quo discernuntur civis Cæli à civibus Babylonis. Quomodo enim sine testimonio electos deserat Deus? aut quæ illi consolatio inter semetipsum & metum anxiam se hæc habere? testimonium mereretur? Deducuntur autem hæc testimonia ex sermone S. Uode hic tractatus Bern. ubi de hac re loquitur S. Jo. 8.

1. Cor. 9.

sermo, & omni acceptione dignus, quo salutis testimonia commendantur. Hoc sanè verbo & electis consolatio ministratur, & reprobis subtrahitur excusatio. Cognitis siquidem signis vite, quibus hæc negligit, manifeste convincitur in vano accipere animam suam, & pro nihilo habere terram desiderabilem. Et hoc autem Evangelio aliquot de dictis signis colligere possumus.

Bern. serm. di octava. In Job.

Primum signum est audire & obedire verbo Dei: Hoc colligitur manifeste ex illis hujus Evangelii verbis: Qui ex Deo est, verba Dei audit: Idem in finatum est. Dum dicit iterum Dominus: Oves mea audire vocem meam audiunt. Denique in altero Evangelio explicatus: Beati qui audiunt verbum Dei, & cæcæciant illud. An non & hoc aliis verbis repetitur hic, dum dicitur: Si quis sermonem meum servaverit, mortem non gustabit in æternum? itaque quis quis asserere potest se perhibenti & prompto animo audire verbum Dei: audit vocem Patris supermi, audire & servare sermonem ejus testimonium habet quod de electis sit, quod de ovibus sit, quod beatus sit jam in spe, postmodum in re: jam inchoat, postea consummat; & quodque mortem non sit viturus æternam in gehenna, sed vitam perennantem gloria, quod ex Deo sit prædestinationis, fide, gratia.

Talis fuit in antiquo testamento Ieremias qui dicit: Inveni sunt sermones tui, & comedi eos, & factum est mihi verbum tuum in gaudium, & in letitiam cordis mei. Talis & Ezechiel qui dicit mihi sum ad se à Deo cælo librum scriptum intus & foris, quem jussus est comedere. Utrique liber sermonum Domini erat, de quo subdit: Et comedi. & factum est in ore meo sicut mel dulcis. Talis & Rex David, qui de se dicit. In coram meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi. Talis denique Rex Josias, qui legis Domini librum coram se legi perhibens audivit, & ex cordis magna contritione amare se vit, sciditque vestem suam, sedit & cor, verbis Domini commotus. Propterea et dictum est à Domino: Pro eo quod audisti verba voluminis, & perterritus est cor tuum, & humiliatus es, & scidisti vestimenta tua, & scidisti coram me, & ego audivi, ait Dominus: idcirco colligam te ad Patres tuos, & colligens ad sepulchrum tuum in pace. Huius planè abstulit fuit ejus filius Joachim, de quo dicitur, quod cum coram eo legeretur liber sermone Prophetæ divinas continens minas, nec territus est, nec flevit, nec cor aut vestem scidit: sed Rex sedebat in domo sua hyemali, & postea erat avula coram eo plena puniti, cumque lecta forent tres pagelle, scidit volumina scilicet pello scriba, & præterit in ignem qui erat super arulam, donec consumeretur omne volumina. Propterea scilicet dignus fuit, qui verbum Dei ut asinus audivit, dignus & æternæ igne, qui verbum Dei scriptum in gemis tradidit, & comburere ausus fuit. Sed id novo testam. eum pla nonnulla proponamus.

Exempla Ierem. 15. Psal. 118. 4. Reg. 22. Ier. 36. Ier. 22.

ipsum, quod scriptum est reminiscens: Providebam à Deo vitam suam prolongationem? Respondit: Non Dominum in conspectu meo semper, quoniam à dextera est mihi ne commovear. Timeo eum ut custodiam vitam meam, & quotidie ascendentes ad Deum & insinuantes affus meos & verba. Timendus ergo Angelus, qui dedit nos, & audiendus dum arguit nos in tempore opportuno, immittens sana consilia ad emendationem. Timendus & Angelus malus, qui nobis insidiatur, qui oculatissime omnia nostra circumspicit, ut possit invenire quod arguat & accuset: Ipse enim est accusator fratrum nostrorum, qui accusat illos ante conspectum Dei die ac nocte.

Apo. 12.

4. Aliorum curam habent.

2. ad Ti. math. 4.

Apo. 3.

Flecti qui accersit immines.

Ezech. 38.

Job. 16.

r. 36.

r. 22.

à Deo vitam suam prolongationem? Respondit: Non se vixi quasi me peccat inter vos vivere, sed nec morituro, quia bonum Dominum habemus. Hæc erat vox bonæ conscientie testantis ipsum sine offensione vixisse, & liberum à peccato exitum ut posset dicere cum Christo, Veni Princeps hujus mundi, & in me non habet quicquam; & illud hodierni Evangelii: Quis me arguet de peccatis.

PARS II

Christus D. non solum vitam suam esse irreprehensibilem, sed etiam doctrinam ostendit, & ideoque inexcusabiles esse Judæos, qui eum ut Messiam non recipiunt, nec vocem ejus audiunt, vocem veritatis. Exprobrat eis cecitatem, quod diabolo potius adhaerere eligat, quam sibi: cum tamen non nisi mendaciter eos decipiat, qui in veritate non stetit, & non nisi perdere eos intendat: ipse autem non nisi gratia salutis eorum venit, viam ostendens vitæ & veritatis. Quid enim inexcusabilis, quam eum non recipere, in cujus moribus integritas, in cujus doctrina maxime eluceat veritas? Sed verum fuit de ipsis quod Job dicit de quibusdam: Ipsi sunt rebelles lumini & nesciverunt viam ejus, & noluerunt reverti per semitam ejus. Similes fuerunt populis illis Atlanticis, & quibusdam Ethiopie habitatoribus, de quibus testatur historiæ, quod inimici sint Solis, quodque tempore ortus & occasus maledictionibus ipsum impetant, quasi lapidibus: nigri enim istis populis nigra nox percellat inuentur, & occulta deæcoris agnoscent, placet. Sic Christus tanquam lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras quam lucem. Ecce Judæi maledictionibus & lapidibus Christum Solem veritatis appetunt, ut testatur hoc Evangelium: Tulerunt lapides &c.

Christi plane irreprehensibilem, sed etiam doctrinam ostendit, & ideoque inexcusabiles esse Judæos, qui eum ut Messiam non recipiunt, nec vocem ejus audiunt, vocem veritatis. Exprobrat eis cecitatem, quod diabolo potius adhaerere eligat, quam sibi: cum tamen non nisi mendaciter eos decipiat, qui in veritate non stetit, & non nisi perdere eos intendat: ipse autem non nisi gratia salutis eorum venit, viam ostendens vitæ & veritatis. Quid enim inexcusabilis, quam eum non recipere, in cujus moribus integritas, in cujus doctrina maxime eluceat veritas? Sed verum fuit de ipsis quod Job dicit de quibusdam: Ipsi sunt rebelles lumini & nesciverunt viam ejus, & noluerunt reverti per semitam ejus. Similes fuerunt populis illis Atlanticis, & quibusdam Ethiopie habitatoribus, de quibus testatur historiæ, quod inimici sint Solis, quodque tempore ortus & occasus maledictionibus ipsum impetant, quasi lapidibus: nigri enim istis populis nigra nox percellat inuentur, & occulta deæcoris agnoscent, placet. Sic Christus tanquam lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras quam lucem. Ecce Judæi maledictionibus & lapidibus Christum Solem veritatis appetunt, ut testatur hoc Evangelium: Tulerunt lapides &c.

Dedit tamen Deus quibusdam electis suis tantam fiduciam, ut vel penitentia purgati, vel gratia superna adjuvi possent dicere: Quis arguet me de peccato? An non videtur id dicere Ezechias, dum ait: Memento Domine, quomodo ambulaverim coram te in corde perfecto, & quod bonum est coram te fecerim: An non similiter & Job? Hæc passus sum absque iniquitate manus mee, cum haberem mundas ad Deum, & in colore stis meus & conscius meus in exte, si vitia eorum arguantur sine dissimulatione, recellit. An non & illis qui fini suo appropinquant, calcitrant & succedunt. Quibus dicere possumus solido conscientie suæ testimonio confisi, nihil verum idem quod hic Dominus. Si veritatem vobis dico, ritur, nec morem instantem, nec Satanam accusarem, nec Judicis severitatem?

Sic S. Martinus visio humani generis hoste, in stante jam sibi morte, fortiter & intrepide his eum verbis aggressus est: Quid hic astutus eruenta bestia? Nihil in me fuisse reperire. In hac voce unum & o. quod ipsius & hæredem conscientie involvatur per septuaginta annos natam animam Deo reddidit à peccato immunem.

Sic S. Hilarius extrema confitens cum ægrotu dicit dicebat anima sua: Egrederet anima mea quid non nisi tarde, & cum difficultate perfolvit veritatem: quid dicitur? Septuaginta prope annis servisti rem dicimus, non enim pauci sunt, de quibus id verum est: Quia etiam in voce spiritum exhalavit. An non hoc quoddammodo erat dicere: Quis arguet me de peccato?

Sic S. Ambrosius circumcinctus Sacerdotibus discipulis, ut potius dicitur, ut veritas bona non videant, qui saltem

Non absimiles sunt his multi inter Christianos, quibus veritas est odiosa sicut lux ægris oculis, sic ut medicina pangsens, vel ferrum candens putrido admotum ulceri vel vulneri. Si enim vel in publica prædicatione, vel in peccatorum confessione, vel in privata admonitione veritas eis insinuatur aperit, & si vitia eorum arguantur sine dissimulatione, recellit. An non & illis qui fini suo appropinquant, calcitrant & succedunt. Quibus dicere possumus solido conscientie suæ testimonio confisi, nihil verum idem quod hic Dominus. Si veritatem vobis dico, ritur, nec morem instantem, nec Satanam accusarem, nec Judicis severitatem?

Act 3

oculos suos declinare in terram. Querunt interim ipsa de variis hominum statibus exponens auctores perzonata instat terreni Adam; praxertus & ex-

cessationes consuunt ad regendam auiditatem, ad palliadam avaritiam suam & inju-
diciam. Simili-
fatum esse societates perniciosas fugere, quæ cum
petrabunt in peccata, familiaritates quoque cum
mulieribus dissolvendas quantoctius esse, loca in
quibus peccati est occasio non ultra ab eo frequen-
canda, alioqui æternæ perditionis laqueis, animam
ejus irretiri: veritatem dicimus, sed non credit, &

1202. 7.

ignotare vult, quod tamquam agnus lascivius ad
vincula trahatur, & ducatur ad victimam, donec
transigat sagitta seu ejus velut si avis festinet ad la-
queum; Et nescit quod de periculo anima ejus agitur,
ut dicit Sapiens. Sic propter cordis inopiam perdit
animam suam; & frustra illi clamamus. Si veritatem
dixi vobis, quare non creditis? Ulterius, si ebriosum,
& gula, ac venti deditum monemus serio, ut se ce-
mendet, & ab occasione se subtrahat, alioqui
dicitur, quia & Apostolus similes lugeat: Quorum
Deus venter, quorum gloria in confusione, qui terre-
na sapiunt, & potu cibo que ita se reddunt hebetes
mente & corpore, ut non possint capere celestia.

2 Philip. 3.

Interim non credunt, non sequuntur veritatem sibi
insinuatam. Sed sero postea ululabunt, dum ignis
suppur, & spiritus procellarum erit pars calicis eo-
rum. Sic iracuendo & invidio dicimus, quod fecerit
ignis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-

17 sel. 10.

gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-

17 sel. 4.

gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-
gnis infernalis in corde foveat, dum odium, i-

Ab agri-
colis.

A clero.

In via
publica.

A milio-
ribus.

DOMINICA DE PASSIONE

Quis ex vobis arguet me de peccato d Joan. 8.

Lect. 1. tripart. Pars I. Christum fuisse impeccabilem. Ionn. 3.

Iob 31.

Simile.

Christus quomodo impeccabilis.

3. In vita quibus.

peccatum, quia est participatio quaedam ineffabilis, divinæ, & infinitæ sanctitatis.

2. Ob plenitudinem gratiæ habitualis. Hæc ab initio conceptionis infusa fuit animæ ejus, cum confirmans contra omne peccatum, non solum originale, sed etiam veniale.

3. Ob rationem illam quam Theologi vocant gratiam capitis. Per hæc factum est, ut Christus non solum sanctus esset, sed etiam Sanctificator, causa & principium omnis gratiæ & sanctitatis, quæ in electis reperitur, tanquam Caput omnium electorum & sanctorum in illos influens. Unde sicut Sol habet plenitudinem lucis, quia continet lucem, quæ ipse lucidus est, & quia cætera illuminat, & quia sidera quæ illuminantia sunt, ab eo vim illuminandi habent. Ita Christus habet plenitudinem gratiæ & sanctitatis, quia sanctus est in summo gradu, & quia alios sanctificat, & quia aliis virtutem dat sanctificandi, & quia omnis sanctitas, ab eo est. Propterea de eo dicitur: *Veneretur Sanctus Sanctorum*, hoc est tali unctione quæ eum non solum sanctum efficit, sed etiam Sanctum sanctorum, hoc est alios sanctificantem. De pl. n. r. u. i. n. i. s. e. i. m. e. s. o. m. n. e. s. a. c. c. e. p. t. i. m. u. s. Nec ad mentem ei datus est spiritus, quia spiritum & gratiam potest infinitis communicare: propterea quodammodo infinita dicitur, et si que efficacissima contra omne peccatum, jam ab initio propellens ab ipso non solum actum peccati, sed etiam potentiam peccandi.

4. Ob visionem beatificam, quæ à primo instantiæ ejus anima perfruebatur, per hæc enim reddebatur impeccabilis, cum involvat visionem intimam, & perfectissimum Dei amorem, qui nullum peccatum etiam veniale compatitur.

5. Ob rationem perfecti sacerdotii. & perfectæ victimæ. Ex ratione quidem sacerdotii, quia Talis debebat ut esset nobis Pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, qui non habet necessitatem quiescendi, quemadmodum Sacerdotes, prius prius delictis hostias offerre, deinde pro populi. Segregatus ergo fuit Christus supremus Sacerdos, & perfectissimus Propitiator à peccatoribus, hoc est à mortibus & vitæ peccatorum, ab omnique sordè peccati remotissimus, non solum actu, sed & potestate. Non enim fuit potens peccare, ut tanto efficacius posset se pro nobis peccatoribus interponere, accedens se ipsum ad interpellandum apud Patrem. Ex ratione etiam victimæ puritatis ab omni peccato ei congruebat, quia ipse debebat esse victima pro totius mundi peccatis. Propterea de ipso dixit S. Joannes *Ece Agnus Dei, ecce qui tollis peccatum mundi.* Christus Agnus est quia innocens est. Agnus & sequa victimam esse debebat. Sed qualis victima? Talis qualis significatum erat in figura. *Erit Agnus sine macula.* Unde & S. Petrus: *Non est impii sanguis Christi, quasi Agni immaculati & incontaminati.* De qua victima etiam dicitur. *Si sanguis vitulae aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem carnis, quanto magis Sanguis Christi, qui per Spiritum S. le obicit*

2. 26

3. 3

Christus sol.

Dan. 9.

Ionn. 3.

Ionn. 3.

2. 4.

2. 5.

Heb. 7.

Christus

ultima

1. Pet. 1.

Hebr. 9.

immaculatum Deo, emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis: Certe de vitula illa Moyses agens, sic exprimit preceptum Domini: *Præcipe filiis Israël, ut adducant ad te vitam viciam, vitam integram, in qua nulla sit macula, nec porrorum iugum.* Hoc in figura Christi, qui nec maculam, nec iugum peccati unquam subiit, perfectissima utique victima. Unde S. Leo: *Offerenda erat pro reconciliandis hostia que esset nostri generis sociis, & nostra contaminationis aliena.* Igitur tot titulus Christus ab omni peccato immunis, merito potuit in medio Iudæorum inclamare: *Quis ex vobis arguet me de peccato?*

Quapropter, ne quis postmodum attenta ejus cum se sceleratis et crucifixione, cum alicui noxa obnoxio, alicuiusque peccati reum argueret, voluit Deus ante passionem, in ipsa passione, post passionem, innocentia ejus testimonia plurima pronuntiare etiam ab inimicis, in confusionem Iudæorum. An non ipsa dæmonia ei dant testimonium, ante passionem in clamantia, *Scimus quod sis sanctus Dei?* An non & Caiphas propheta, non a se, sed à Spiritu Sancto dicit: *Expedi unum hominem mori pro populo?* An non Iudas in passione pronuntiat: *Peccaveratrans sanguinem iustum?* An non ipse Pilatus dicitur verbis dicit: *Innocens ego sum à sanguine iusti huius?* An non latro de cruce clamat: *Hic nihil mali gessit?* An non post passionem Centurio & alii percutiunt pectora sua, dicentes: *Verè filius Dei erat iste?* An non ianimes creaturæ Christi innocentia testimonium perhibent in ejus morte? Solus obsecratis, vel fractio, terra tremor, sepulchrorum apertio, petrarum fissio, quid aliud sunt, quam testimonia ejus innocentia? Ergo in cruce etiã postet inter sceleratos deputatus Christus inclamare: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Nemo utique poterat, nisi Pater ejus æternus, qui percussit eum, & attrivit propter scelera populi, quæ in se susceperat expianda. Sine peccato est victima, pro peccatis tamen est victima: Et ideo Christus agnus sine macula in sanguine suo luit & abluit ea. Audis *Eum qui non novorat peccatum, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur iustitia Dei in ipso.* Non noverat peccatum in seipso, noverat autem in nobis: & ideo ut illud aboleret factus est peccatum, id est hostia pro peccato, suscipiens in se peccata nostra: & factus est peccatum, id est peccator quo ad poenam, ut nos efficeremur per ipsum iustitia Dei quo ad gratiam; id est iusti apud Deum & in gratiam ejus recepti.

Luc. 4.

Joan. 1.

Mat. 27

Luc. 23.

Joan. 8.

1. Cor. 5.

PAR. II.

Peccatis

obnoxii

quid ha-

beant ei-

tere.

Job 4.

Job 9.

Job, cum Dominus sibi presentata adultera scriberet in terra, & diceret: *Quis sine peccato est, primus in eam lapidem mittat, revocans unumquemque ad suam conscientiam; tunc exiverunt Scriba & Pharisæi stans post alterum cum confusione. Nemo ergo dicat: Quis arguet me de peccato? Sic enim à multis potest argui & confundi, qui hoc præsumit dicere.*

Primus quidem, qui potest quemlibet arguere, Deus est, qui dicit peccatori per Psalmistam: *Arguam te, & statuam contra faciem tuam, ut te ipsum agnoscas & humilieris in peccatis, defectibus, imperfectionibus tuis.* Dicit ergo cum humilitate quemlibet Deo: *Dominus in furore tuo arguas me, miserere quoniam infirmus sum.* Immo providus futurum dicit unusquisque sibi cum firma resolutione: *Stabo super custodiam meam, figam gradum super munitionem meam, & videbo quid respondeam ad argumentum me.* Arguet enim non solum peccata exterior operis, sed etiam peccata occulta cordis & interior cogitationis: arguet non solum peccata commissio, sed etiam omissionis; & arguet non solum peccata propria, sed & aliena, quibus participare censetur, dum ea non arguimus.

Secundus iudex & testis qui nos arguet de peccato, est ipsamet conscientia nostra. Peccatum suum Cain excusare conatur & tegere, dum interrogaretur à Domino de fratre; sed inmittitur ei tantus conscientia tremor, ut nulla ei ullibi quies foret. Semper, si circumferebat testem continuo arguente se, quia Dominum prius arguente audire noluerat, dum ei diceret jam concepta invidia; *Cur concidit facies tua? Nonne si bene egeris, recipies? Conscientia igitur testis est irrefragabilis, & testis durus post peccatum, valeas plura mille testes, nec quisquam ejus inceptationem declinare valeat. Unde Malitia tua arguet te, & averso tuo increpabit te. Scito & vide quia malum est, & amarum, reliquisse te Dominum Deum tuum.* In aula Balthasaris, nemo erat, qui argueret eum de peccato; at ubi manus apparuit scribens in pariete regio juxta candelabrum pauca verba incognita; mox conscientia arguens Regem, tremorem ei intolerabilem iniecit, testis durus & irrefragabilis ad arguendum nos nobis incogitatus.

Tertius testis & accusator qui nos arguet coram Iudice, Satan est; immo & Angelus bonus, cui commissi à Deo sumus. Unicuique enim nostrum dictum censetur illud. *Ecce ego mitto Angelum meum qui præcedat te, & custodiat in via, & introducat ad locum quem præparavi observare eum, & audi vocem ejus. Nec contemnamus eum, quia non dimittet cum peccaveris, & est nomen meum in illo.* Quapropter quidam ex Sanctis Patribus de quo in vitis Patrum, lib. 7. cap. 4. 4. interrogatus quænam esset quotidie ejus exercitatio, respondit: *Ego Angelum meum assistentem mihi iuxta me expedit, & custodit memetipsum.*

Peccatis
rem ar-
guere pe-
ccati
Psal. 6.
Abac. 2.
Conscien-
tia testis
irrefragabilis
Ter. 2.
Dan. 5.
Satan &
Angelus
cuius
Ezech. 3.

Examp. In ref. Luc. 2. 1. In novo testamento talis fuit Maria Mater Domini, de qua dicitur: Maria autem conservavit omnia verba haec confertis in corde suo. Unde & a filio suo pronuntiatur Beata, non solum quia utero suo cum portaverat, & uberibus lactarum, sed maxime quia verbum Dei audiebat, & custodiebat illud.

Luc. 10. 2. Talis fuit & Magdalena, quae sedebat ad pedes Domini audiens verbum Domini, & cum suavitare tanta excipiebat illud, ut nec ob domesticum ministerium, nec ob fororis murmur posset a Domino avelli, cuius pendebat ab ore. Unde & sua praedestinationis tunc accepit testimonium, dicebat Domino: Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea.

Ad. 3. 3. Talis fuit & Eunuchus ille potens Candaeis Reginae Aethiopiae super gazas illius constitutus, qui cum venisset adorare in Ierusalem, revertebatur in curru legens Isaiam Prophetam: cumque instructus fuisset a Philippo, & audisset verbum Dei ex ore eius, gaudens revertebatur per viam suam.

Act. 13. 4. Tales fuerunt & multi, de quibus in Actis, quibus etiam dicitur: Creditaverunt quaeque per ordinati erant ad vitam aeternam: oempe quia ex Deo erant, & de ovis ab eis vocem illius cum fide & gaudio excipiebant. Quod si ex sanctis cum h. storis, etiam exempla operas: Talis erat S. Ephrem qui de se ipso dicit: Amo & ex oculis Domini Evangelium tuum, quia me esurientem nutris per illud & desidero sermone tuo, quia dum sitis, fontis instar mihi sunt. Nam quoscumque volo, ad tua ferula convoco, pluraque retinui quam invenimus, cum multo comedo, & solus inveniorem, ubi cum multitudine & soli mihi suam propitiam gratiam. Talis quoque erat S. Teresa quae de se sic fatetur: S. vite tua plurimum affertur verbo Dei, ita ut cum audirem quempiam cum spiritu concionantem, particulari affectu in eum ferer. Sed nec ullus ad me medicus fuit concionator, qui lubenter audirem, licet alii fastidirent, & dicerent eum non bene concionari. Erat mihi particularis delectatio de Deo loqui, vel laudare, ita ut id peragerem sine fatigatione & tadio. Licet vero ex ea parte magnum solatium perciperem in concionibus: ex altera tamen etiam affligebam, quod per eos intelligerem me longe ab esse ab ea quam assequi debeissem perfectione, nec rationem meam qualem oportere me coram Deo responderi.

Gen. 4. B. Ephre in Margarita pretiosa. 2. Confessionia. 3. Sathan & Angelus cunctus. Esau. 1. 1. In novo testamento talis fuit Maria Mater Domini, de qua dicitur: Maria autem conservavit omnia verba haec confertis in corde suo. Unde & a filio suo pronuntiatur Beata, non solum quia utero suo cum portaverat, & uberibus lactarum, sed maxime quia verbum Dei audiebat, & custodiebat illud.

Luc. 10. 2. Talis fuit & Magdalena, quae sedebat ad pedes Domini audiens verbum Domini, & cum suavitare tanta excipiebat illud, ut nec ob domesticum ministerium, nec ob fororis murmur posset a Domino avelli, cuius pendebat ab ore. Unde & sua praedestinationis tunc accepit testimonium, dicebat Domino: Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea.

Act. 13. 4. Tales fuerunt & multi, de quibus in Actis, quibus etiam dicitur: Creditaverunt quaeque per ordinati erant ad vitam aeternam: oempe quia ex Deo erant, & de ovis ab eis vocem illius cum fide & gaudio excipiebant. Quod si ex sanctis cum h. storis, etiam exempla operas: Talis erat S. Ephrem qui de se ipso dicit: Amo & ex oculis Domini Evangelium tuum, quia me esurientem nutris per illud & desidero sermone tuo, quia dum sitis, fontis instar mihi sunt. Nam quoscumque volo, ad tua ferula convoco, pluraque retinui quam invenimus, cum multo comedo, & solus inveniorem, ubi cum multitudine & soli mihi suam propitiam gratiam. Talis quoque erat S. Teresa quae de se sic fatetur: S. vite tua plurimum affertur verbo Dei, ita ut cum audirem quempiam cum spiritu concionantem, particulari affectu in eum ferer. Sed nec ullus ad me medicus fuit concionator, qui lubenter audirem, licet alii fastidirent, & dicerent eum non bene concionari. Erat mihi particularis delectatio de Deo loqui, vel laudare, ita ut id peragerem sine fatigatione & tadio. Licet vero ex ea parte magnum solatium perciperem in concionibus: ex altera tamen etiam affligebam, quod per eos intelligerem me longe ab esse ab ea quam assequi debeissem perfectione, nec rationem meam qualem oportere me coram Deo responderi.

conformetur ad decorum, quo fruatur ad jucunditatem. Non ergo sufficit audire verbum, aut enlodire memoria, sed etiam illi obedire oportet, & illud custodire pra vita. Non enim pauci sunt qui audiunt, sed pauci sunt qui audiendo proficiunt, aut emendationes fiunt. Verbo Dei multi praesentent aures corporis, non ita multi aures cordis. Sunt qui audiunt ex curiositate, sunt qui ex consuetudine: sunt etiam alii qui audiunt, ut doctiores fiant, non ut meliores evadant. Hi omnes cum parum affectus afferant monitis excipiendis & exequendis, licet lubenter audiant, non tamen ex Deo esse dicuntur, quia verbum Dei non ut Dei audiunt: & licet aures videantur habere, manibus censentur carere dum audiunt, & non faciunt. Sicut ebrius signum est valetudinis in corpore, sic divina amare eloquia signum est sanctitatis in mente, inquit S. Chrysolostomus, hom. 14. in Gen. Sed sicut non juvat comedere, si digestio cibi non fiat, ita Dei verbum audire parum proficit, si mens in ordine ad operationem illud non masticat & digerit. Sunt denique & Sauli qui pravitate sua Dei verbum convertunt in venenum, instar asacorum qui ex floribus virtus susciunt, cum tamen apes inde dulcissima sugant mella, & ex illis medicamenta confici possint variis morbis profutura. Tales sunt illi qui frudent in verbis Praecones, quia vicia eorum tangunt, & errores redargunt. De horum numero sunt Pharisaei in hoc Evangelio, qui ex moribus Christi haud fructum fecerunt, sed calumniis & injuriis eum affecerunt. Nunc bene dicimus, quia Samaritanus es, & demonium habes? ostendimus etiam lapides tulerunt ut jacrent in eum signum utique apertum reprobi animi est contemptus divini verbi. Quid dico contemptus? immo d. pravis negotiis & fastidium, huius rei est signum. Hoc illi adfertur, qui dum verbi divini cibum in Ecclesia proponitur, malunt habere inter ferula & pocula in caupona, aut a se am & telles movere, aut tempus ambulando fallere, aut somno indulgere, aut venatu agros pererrare. Sic parvipendunt sermones Dei, & tadio sunt his qui ex Deo non sunt, & de ovis eius sunt.

Secundum electionis signum, est odisse peccatum, & si per fragilitatem in illud quis incidat, mox resurgere. Nempe sicut Christus ab omni peccato remotissimus fuit, ita ut posset dicere: Quis arguet me de peccatis? & hi sunt Iesu Christi, qui peccatum oterunt, & quo ad possunt, a peccato se segregant. Cum enim divinus ad veritatem bonitati & maiestati tamquam hostis capitalis, nullum sibi cum illo commercium, nullum foedus admittunt qui ex Deo sunt. Quo circa Apoll: Firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: Cognovit Dominus qui sunt eius: Di cedat ab iniquitate omnis qui nominat nomen Domini. Firmum Dei fundamentum, quo illuminatur ad cognitionem, cui immitas damentum est Dei decretum, & praedestinatio, sui ad virtutem: quo referretur ad sapientiam, cui quia st ruit suos vocare, iustificare, glorificare.

Rational. Evangeli. Bbb Ho

Divest. sua au. ditionum. Deh.

similes.

2. Tim. 8.

Hoc autem decretum prædestinationis, in modo ip-
 sos prædestinatos, duobus sigillis notavit & mu-
 nivit Deus. Primum sigillum est divinæ præscien-
 tiæ, quo notatur antequam in hanc lucem mundi
 edantur, quod istis verbis significatur: *Cognovit
 Dominus qui sunt eius.* Alterum sigillum est fuga
 peccati, quo illis verbis significatur: *Discedite ab
 iniquitate qui nominat nomen Domini.* Nam à pec-
 cato abhorere, & illius occasiones declinare est
 magnum prædestinationis argumentum. Timor
 itaque filialis signaculum quoddam est & nota fi-
 liorum Dei ab æterno electorum, quo detestantur
 offensam Patris amantissimi, & promptos se exhi-
 bent ad executionem voluntatis eius. Vnde dicere
 possunt eum Propheta: *Iniquitatem odia habui &
 abominatus sum, legem autem tuam dilexi.* Et iterum:
*Deus meus voluit legem tuam in medio cordis
 mei.* Quasi dicat. In corde meo abscondi eam, in
 eius medullis repositi, ut non peccem tibi; quia
 nihil ita vereor, ut gratiam & benevolentiam tan-
 ti Patris perderem, quæ omni mihi pretiosior est the-
 sauro: nihil mihi magis cordi, quam eius adim-
 plere voluntatem obedientia filiali. Hoc qui
 dicere potest, testimonium habet electionis
 suæ.

Certe viri pii divinæ electionis signaculum
 istud se in se inviolatum custodite conati sunt,
 ut nihil ita horruerint ac peccatum, scilicet inter
 omnia incommoda, & omniaque mala poenalia
 quæ à mundi creatione fuerunt usque nunc, etiam
 coniuncta omnibus poenis alterius vitæ quas dam-
 nati perferunt, si in bilance ex una parte poneren-
 tur, & ex altera parte peccatum collocaretur, non
 esse comparationem: quia peccatum longè maius
 malum sit, digniusque fuga & detestatione. Ideo
 Martyres tam horribilia passi sunt tormenta,
 excoarctati, exusti, in frusta casti, hisque modis in-
 dignissimis torti: quæ quidem tormenta evitate
 poterant, si vel dissimulare voluissent fidem suam,
 cuius rei poterant postmodum poenitere: sed ita
 horruerunt peccatum, ut e momento extra gra-
 tiam Dei esse voluerint.

*Sancti ni-
 hil præter
 peccatum
 timen-
 tium.*

Psal. 23

Cum *Eudoxia* Imperatrix per suos legatos minas
 & terrores *S. Chrysolomum* in carere, eo quod eius
 iniquis cupiditatibus se opponeret, responsum est
 ei à suis, quos miserat legatis: *Frustra illum homi-
 nem terret. Nihil nisi peccatum timet.* Quod ipse a-
 pettè ostendit, cum à *Constantinopoli* in urbem
 egressus ab *Eudoxia* vnde ad *Cyriacum* sic scri-
 bit, *Equidem cum urbe exiret, nihil horum curavi
 sed ita mecum locutus sum. Sime vult Imperatrix
 proferbere, proferbas. Domini est terra & plenitudo
 eius. Si sermo discindere vellet, discindat. Latam ha-
 beo exemplum. Sime in mare vult proicere. Ionare
 mihi car. Si in carminum igni vult conijcere, et
 turones habeo qui id perfulerunt. Sime vestis vult
 abijcere, Dantes meminerit. Sime vult lapidare. Ste-
 phanum habeo Protomartyrem. Si caput vult au-
 ferre, Ionanum habeo Baptistam. Si substantiam vult*

*adimere: Nudus egressus sum de ventre matris mee,
 nudus revertar illuc. Exhortatur me Apostolus, per-
 senam hominis Deus non recipit. Si adhuc hominibus
 placere, Christi servus non essem. Et me David ore
 meo dicens: Loquebar in conspectu Regum, & non
 confundabar. Hæc S. Chrysolomus dicens se nihil aliud
 timere præter peccatum, itaque testimonium cle-
 ctorum Dei in se habere.*

S. Edmundus solitus fuit dicere. *Malo insilire in
 regum ardentissimum, quam peccatum ullum. Sciens vita eius
 in Deum meum administrare.* Sic & *S. Ludovicus Rex* e. 292
Gallorum ab ineunte ætate ex *Blanchæ* matris in-
 stitute perculsum habebat, post mortem quam
 peccare, Nã & mater frequenter ei illud repetebat:
 se male ipsius videre mortem, et amantissimi fi-
 lii, quam peccatum ab ipso gavit in Dei iniu-
 riam nequam admittum ceratice.

S. Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus pronuncia-
 bat. *Si hinc peccati horrorem, ita inferni dolorem
 cernebam, & necessario mihi verum immergi deberem
 prius infernum quam peccatum inspicere.* Quod ab
 ipso dicebat *S. Edmundus*. Sic & in eius quodam
 opusculo legitur. *Mellem prius in innocens gēhen-
 nam intrare, quam peccati sermone pollutus calvarum ve-
 gna teneri.* A non his & similibus viri illi multum
 apertum prædestinationis suæ dedere testimo-
 nium.

Hoc ipsum in quibusdam non obscuro fuit,
 quia non solum peccatum mortale exhorruerunt,
 sed etiam exigua venialia multis lacrymis deplora-
 runt. Sic de *S. Maria* Ognitæ testatur *Catharina*
 à *Vatria* eorum vita eius. Sic *S. Catharina* Sen. per to-
 tos tres dies solum dixit, non ob aliam causam,
 nisi quod per imprudentiam mendacium nulli no-
 xium dixisset, ut testatur *Bozjus* l. 7. c. 16 & de
 quodam *Zachæo* Monacho refertur in viciis Pa-
 trum, quod per annum integrum propter unum
 peccatum veniale poenitentiam duram egerit.

Quod si electi quandoque etiam graviter cadunt
 statim sine conditione solent resurgere, & exinde
 interventus humilitas, castitas, se gerere: quod
 ipsum divinæ electionis est testimonium. Vnde

S. Bernardus interpretatur illud: *Qui ex Deo natus est, non
 peccat.* hoc est. non pervertitur in peccato, ut perire non
 possit: ea quæ falli non possunt, castitas, generatio. Sicut
 fax non potest extinguere, quæ adhuc odorem sui retinet
 ignis in animo affectu alterius luminis, vel flatu to-
 lo statim accenditur: sic & amor & gratia in
 anima electi casu extincta, minima scintilla vel af-
 fectu divinæ inspirationis illico restituta accenditur.

Vix *Christus Petrum* respexit, radii luminis cor
 eius inciens, & mox *Hermas* vult, inflammatus, di-
 quesit. Illico ubi *Thomas* tetigit, vulnere *Salvatoris*
 fides, & amor refulsit cum hinc voce, *Dominus
 meus & Deus meus.* Mox ubi *Nathan* *Davidi* pec-
 catum repræsentavit, occupit in validam vocem con-
 fessionis: *Peccavi Domino.* E contra signum re-
 probationis est: facillime in peccatum cadere, diffi-
 cultet resurgere, & cum corvo semper eras, cras
 info-

106. R

*Surtus in
 eius vita.*

*Li de bea
 ritudina
 e. 140.*

*1 Joan. 3.
 Ser in o
 flavus
 Pascha.
 Simile.*

*Exempla
 10an. 20.*

2 Reg. 12.

insonare. Deique inspirationem negligere. Vnde de diabolo sub figura Leviathan scribitur: *Corpus eius quasi scintilla suscipit, et non speraculum quidam incedit per nos.* Reprobilium de corpore mystico Christi. Vult ergo significare Prophetas, quod de omni eius impia membrata in malo sint obfirmata. Unde nequeque, ut spiritus gratia dicitur, hinc inspiratio sancta nullum deest locum. Quod si quidam que timore concussi emendationis proposita concipere videntur, semper per praestantiam, et ad effectum non deducunt. Sicut vero similes reprobi multi Heretici in partu crepant. Sicut partus tempore, spinosa pelle & aculeis vrolum vehementer punget & ideo quantum potest, partum differt, sed foris cretente dno patere conatur, aeris dilataitur & laepe in partu crepat sic ad reprobi conversionem differunt, augentur aculei peccatorum, & tandem infelici morte mulctantur, quasi pra peccatorum multitudinis crepantes.

Tertium probab. prae des. signum.

Tertium praedestinationis signum est patienter ferre iniurias, calumnias, persecutiones, & tribulationes. Hoc Christus Dominus suo exemplo docet in hoc Evangelio, dum provocatus & laesus atroci iniuria à Iudaeis cum Samaritanis & Samaritanis ex contemptu vocatibus, in auctore respondit ad prius, *Ego damnatum non habeo.* Cum enim hoc derogare gloriae Patris, sine rei negatione à se avernit, id esse pestulabat honor divinus. Ad alterum non responderet, tolerans patienter contumeliam & contemptum. Nec detrectat Samaritanos vocati, qui ob amorem hominum se Samaritano vulneratum curant comparavit, & cum Samaritanis idem sonet quod custos; verè ipse est hominum custos, Ecclesiae custos, gregis sui custos. *Custodit Dominus animas Sanctorum suorum.* Et custodit omnes diligentes se. Sed & Samaritanos adamabat, quod iam verbum eius excepissent, & primi Evangelio credituri forent. Interim Iudaei eum Samaritanum vocant, ut in odium vocent, quia abominabantur Iudaei Samaritanos. Hic quoque instructio datur à Christo, tacendum quandoque esse, quando vita nostra taxatur, vel despicitur persona, non autem taceendum, quando taxatur doctrina. Quando Christus Samaritanus dicitur, videtur taxari vitam, vel contemni personam; quando demoniacus, videtur tangi doctrina. Sic refert de *A. Agabone* Evagrius, quod fuisse humilitatis, ut multum ad eum sola fama exiret venerat; visum non ita verè esset, eiusque humilitatem tentatione exploravit. Hos ille cum humilitate susceperat. Cumque illi narret de ipso multa spargi pessima, quod si plenus foret superbia & hybris, ira, impudicitia gula, ipse pariter tolerans addebat se mortuum pessimum esse. Cum vero subderet; *Intelleximus enim quid hereticus sis; Max ipse iusto silentio iunxit. Hauristi à me, ut unquam hereticus sis.* Dū autem inquirerent, cur negaret heresim,

potius quam alia crimina quae sciebant cum non commisit; respondit. *Alia peccata infirmitatis sunt, & hominem ad huc Deo per fidem uniti relinquunt. Heresi vero est nota malitia & pertinacia, omnique modo nos à Deo divellit, tollens fidem primo vinculo nos Deo ligantem & unientem.*

Itaque, qui Dei sunt & Christi, illum imitatur in mansuetudine & patientia inter injurias & persecutiones & hoc signum est electionis eorum. Vnde S. Greg. hom. 18 in Evang. dicit: *Neque convitium convitium reddam. Imitationem enim Dei gloriosus est iniurias faciendo fugere, quam respondendo superare.* Sic in injurias inquit ibidem, S. Greg. suscipiens Dominus, non irascitur, non contumeliosa verba respondet, qui si responderet voluisset, *Hos dicitur ipsius habetis, verum diceret, quia nisi impleti essent da monia, tam per verba de Deo loqui non possent. Sed accepta iniuria etiam quod verum erat dicere veritas nullam non dicitur veritatem, sed provocatorem contumeliam reddidisse videtur.* Neque quilibet sibi dedecori ducat, si non responderet convitio; quia in hoc prudentia adscribendum est, & gloria. Nam pusillus est animi casus allatratu moveri; illam contemere & perturbatione prudentia est. Sic dicit S. Amb. Offic. lib. cap. 6 *Qui eum moratur iniuria, facit se dignum videri contumelia, dum vult indignus videri.* Cui consonat illud Sapientis, *Destrina viri per patientiam nascitur, & gloria est iniqui prae terred.* Quasi dicit, in hoc cognoscitur vir prudens & intelligens, qui patienter fert & silet; qui iniurias iniquas leviter pertulit, nec velle adverteat, gloria est, non dedecus. Quapropter dicebat Psaltes: *Postulavi mecum stultiam, cum inisset peccator ad verbum me.* Quibus verbis indicat tunc maxime opus esse custodiae otis nesti, ut quilibet adventum nos insultans ei aculatur convitia: si enim patientia clavere sua nobis os obfirmet, sit ut non parum meriti acumulemus vincendo in bono malum. Quod si impatenter respondeamus, tunc à malo vincimur, & similes convitiant efficiuntur; ita ut duo iam malum convitiantis augetur, quia responso acerbo maioris irae & maledictionis ei materia praebentur, quasi ligna in ignem eius jaciedo, vel oleum flammam adficiendo; etiam per patientiam exiret ignis flamma, & frangi vel sanari maledictionis.

Convitiis non reddendum.

Prov. 19.

Psal. 8.

Maledicta per patientiam vel contumelia, vel toleranda.

1. 2. 3.

Omnis igitur Christianus, qui verè Christianus est, maledicta per patientiam debet vel contemere, vel tolerare. Tum ut per hoc adhaeret proximum, & quantum in se est, corrigat maledicum, qui magis commiseratione dignus est, quam ratione. Tum ne laedat se ipsum, respondendo convitium, & perturbando per impatientiam tranquillum aures animi. Tum ut augeat virtutis & charitatis meritum, occasione tunc sibi exhibitae per convitium. Tunc deique Christum Redemptoris se conformet: *Qui cum maledicebatur*

4. *1. Pet. 2.*

dicatur non maledicebat, cum pateretur non com-
minabatur. Hæc omnia explicans S. Aug. & hæc
rei applicans (epistolæ & Rufus, qui Christo dormi-
ente in navicula exsurrexerat, sic Christianum
omnem admonet: Audi si convitium? Venus est.
Ejus est Fluctus esse. Vento igitur flante, & fluida
periclitatur navis, periclitatur cor tuum.
Audito convitio vindicari vis? Ecce vindicando te
fecisti naufragium. Et quare hoc? Quia dormit in
te Christus, & oblitus es Christum. Exiit Christus
& recordare quod crucifigendus dixit, Pater igitur
nolet illis. Si vigilat in te Christus, dices apud te:
Quis ego sum, qui vindicari volo? Forsan moriar
ego qui comminor, antequam vindicet, & non me su-
peret qui noluit vindicari. Ergo compeſcã iram,
& redibo ad quietem cordis. Imperavit Christus
mari, & facta est tranquillitas. Hæc S. Aug. Con-
formitas ergo cum Christo in ferendis injuriis ma-
gnè est restitutum divina electione, quando
quidem dixerit: Beati estis cum maledixerint vobis
homines, mentientes propter me. Et iterum: Nò est
scilicet super magistrum. Si Patrem familias Beelze-
bub vocaverunt, quanto magis domesticos eius? De-
nique ab eodem dictum est: Orate pro calumniari-
bus & persecutoribus vestris, ut filii filii Patris vestri.
An non ex istis omnibus Salvatoris dictis, satis a-

peccamus; sicque per hoc ejus discipuli, ejus filii
comprobamur. Tertiò audi de S. Lydia. Venit ad eam mulier
stemens furens que, imò inausuris eam injuriis &
etiam postea animum com-
moveret. Sed cum hac ratione nihil efficeret, in fa-
ciem ejus expulsi fœdissimè. At nec sic eã leniens
permoveo, clamoribus & maledictis tamquam vim
faciunt. Maledicti verò compen-
santur. Hæc ex vita ejus apud
Superiore Conventus ad elemosinas per ubi
Senensem colligenda mitterecur, à pueris dissi-
lucis verbis injuriolis, & quandoque etiam lapidi-
bus impetebatur: cumque locus ejus multum
commoveretur, ipse e contra facie hilari & læta o-
mnim excipiebat, & locio dicebat: Sine Frater eos
quod volueris in nos agere, ipse enim adjuvant nos
ad Regnum Cælorum consequendum per viam pa-
tientia.

Matt. 5.

mentientes propter me. Et iterum: Nò est
scilicet super magistrum. Si Patrem familias Beelze-
bub vocaverunt, quanto magis domesticos eius? De-
nique ab eodem dictum est: Orate pro calumniari-
bus & persecutoribus vestris, ut filii filii Patris vestri.

Postremò audi de quodam ex antiquis Patribus.
Hic cum Christi fidee annuncias exagitetur in-
juris ab infidelibus Alexandris, & interrogare
tur ab illis quæ Christus miracula fecisset? Non
et tribulationibus. Certe omnes electi hanc inde aliud respondit: Hic miraculum fecit, quod ego e-
dem demonstrant, & per illam se verè Dei Filios
viriis & iniuriis vestris læcessit, ad indignationem
comprobantur. Vis ut exemplis id declarem? Nò
nihil commoveat. Concludamus igitur cum S. Ba-
deseunt magno numero, tum in antiquo, tum in
filio in adit occasione ad filium spirituales sic nos
exhortante. Filii patientiam accipite, quia maxima
virtus animæ, ut velociter ad sublimitatem perfe-
ctionis possis ascendere. Re tribulationem patientia tua
domino æternam retributionem.

Matt. 10.

Orate pro calumniari-
bus & persecutoribus vestris, ut filii filii Patris vestri.

Postremò audi de quodam ex antiquis Patribus.
Hic cum Christi fidee annuncias exagitetur in-
juris ab infidelibus Alexandris, & interrogare
tur ab illis quæ Christus miracula fecisset? Non
et tribulationibus. Certe omnes electi hanc inde aliud respondit: Hic miraculum fecit, quod ego e-
dem demonstrant, & per illam se verè Dei Filios
viriis & iniuriis vestris læcessit, ad indignationem
comprobantur. Vis ut exemplis id declarem? Nò
nihil commoveat. Concludamus igitur cum S. Ba-
deseunt magno numero, tum in antiquo, tum in
filio in adit occasione ad filium spirituales sic nos
exhortante. Filii patientiam accipite, quia maxima
virtus animæ, ut velociter ad sublimitatem perfe-
ctionis possis ascendere. Re tribulationem patientia tua
domino æternam retributionem.

Exempla
maledi-
cta paci-
enter per-
ferentia.

1. *1. Reg. 16.*
pararet, noluit Rex, sed respondit: Dimitte eum ut
maledicat, si forte respiciat Dominus afflictionem
meam, & reddat mihi bonum pro maledictione hæc
hodierna. Si oculos in Deum coniciens David
generosa cum patientia, expectat à Deo benedi-
ctionem pro maledictione ista.

2. *1. Cor. 4.*
Secundò audi S. Paulum. Maledicimur & benedi-
cimus, persecutionem patimur & sustinemus. Blaspho-
miamur & obsecramur: tamquam purgamenta huius
mundi facti sumus omnium perissemis signo adhue.
Quasi dicat & opprobriis & convitiis afficimur,
magi & malefici vocamur; aliisque maledictis o-
netamur; & tamen e contra nos illis benè prece-
amur, & humiliter, & demissè loquimur more ob-
secrationum. Tamquam excrementa, fæces & for-
des evocimur & ejicimur; quia habemur tamquam
contemptissimi, abjectissimi, indigni hominum
consortio, & tamquam perisema, id est, tamquam
abjecta serobezamenta, resque vilissimæ, pedi-
bus hominum conculcamur; & in his omnibus
Deum benedicimus, à quo & benedictionem ex-

1. *1. Reg. 16.*

1. *1. Reg. 16.*
pararet, noluit Rex, sed respondit: Dimitte eum ut
maledicat, si forte respiciat Dominus afflictionem
meam, & reddat mihi bonum pro maledictione hæc
hodierna. Si oculos in Deum coniciens David
generosa cum patientia, expectat à Deo benedi-
ctionem pro maledictione ista.

2. *1. Cor. 4.*
Secundò audi S. Paulum. Maledicimur & benedi-
cimus, persecutionem patimur & sustinemus. Blaspho-
miamur & obsecramur: tamquam purgamenta huius
mundi facti sumus omnium perissemis signo adhue.
Quasi dicat & opprobriis & convitiis afficimur,
magi & malefici vocamur; aliisque maledictis o-
netamur; & tamen e contra nos illis benè prece-
amur, & humiliter, & demissè loquimur more ob-
secrationum. Tamquam excrementa, fæces & for-
des evocimur & ejicimur; quia habemur tamquam
contemptissimi, abjectissimi, indigni hominum
consortio, & tamquam perisema, id est, tamquam
abjecta serobezamenta, resque vilissimæ, pedi-
bus hominum conculcamur; & in his omnibus
Deum benedicimus, à quo & benedictionem ex-

2. *1. Cor. 4.*

2. *1. Cor. 4.*
Secundò audi S. Paulum. Maledicimur & benedi-
cimus, persecutionem patimur & sustinemus. Blaspho-
miamur & obsecramur: tamquam purgamenta huius
mundi facti sumus omnium perissemis signo adhue.
Quasi dicat & opprobriis & convitiis afficimur,
magi & malefici vocamur; aliisque maledictis o-
netamur; & tamen e contra nos illis benè prece-
amur, & humiliter, & demissè loquimur more ob-
secrationum. Tamquam excrementa, fæces & for-
des evocimur & ejicimur; quia habemur tamquam
contemptissimi, abjectissimi, indigni hominum
consortio, & tamquam perisema, id est, tamquam
abjecta serobezamenta, resque vilissimæ, pedi-
bus hominum conculcamur; & in his omnibus
Deum benedicimus, à quo & benedictionem ex-

2. *1. Cor. 4.*
Secundò audi S. Paulum. Maledicimur & benedi-
cimus, persecutionem patimur & sustinemus. Blaspho-
miamur & obsecramur: tamquam purgamenta huius
mundi facti sumus omnium perissemis signo adhue.
Quasi dicat & opprobriis & convitiis afficimur,
magi & malefici vocamur; aliisque maledictis o-
netamur; & tamen e contra nos illis benè prece-
amur, & humiliter, & demissè loquimur more ob-
secrationum. Tamquam excrementa, fæces & for-
des evocimur & ejicimur; quia habemur tamquam
contemptissimi, abjectissimi, indigni hominum
consortio, & tamquam perisema, id est, tamquam
abjecta serobezamenta, resque vilissimæ, pedi-
bus hominum conculcamur; & in his omnibus
Deum benedicimus, à quo & benedictionem ex-

proborum vita cordibus eorum dolore incruentat, & oculis lacrymas excruciat. Sic dicere possunt cum Propheta: Exitus aquarum deduxerunt oculi mei, quia non custodierunt legem tuam; impii scilicet & peccatores, de quibus iterum dicit: Vidi pravari- cantes, & tabescebant, quia eloquia tua non custodie- runt. Sicut ergo non potest divinae amicitiae esse particeps, cui ea placeat quae Deo displicent, & iis appetit delectari, quibus eum novit offendi, ut lo- quitur S. Leo sic ubi potest divinae amoris, divinae- que electionis exors esse, cui divinus honor maxi- me cordi est & curae: qui in se & aliis odit iniqui- tatem, quia divinam in hominibus amat boni- tatem, qui omnes quantum in se est, a peccatis evoca- re nititur, & ad divini amoris secum transferre

Sic S. Jacopus Ordinis S. Francisci laicus, ra- to divinae gloriae amore erat incensus, ut eorum sine liqueceret, & in lacrymas solveretur. Cum resd- jugiter fletet, & causam interrogaretur, haec de- dit: Quia amor non amatur.

Sic S. Ignatius divinam gloriam procurabat, sua neglecta, ut ipsi pro lybulo facto, & pro elogio nobilitatis ad scriptum fuerit: Ad maiorem Dei glo- riam. Quodam die haec proponebat & quaestione P. Jacobo Laynes: Si Deus daret tibi optionem, vel starem eundi ad caelum, vel manendi in hac vita est dubio saluti, ostenderes que rem te in hac vita obse- quium aliquod egregium ipsi posse praestare, quid elige- res. Respondit Laynes: Eligerem ire ad caelum, & meam assecurari salutem. At ve id Ignatius respon- dit: Ego eligerem manere in hac vita, ut possem Dei explorare desiderium. Et obsequium captum ei praest- renon enim dubio quia curam salutis mea fuer: ha- biturus, nec permissurus, ut electio illa facta ad eius gloriam, mihi fraudi foret. Poterat ergo Ignatius dicere: Ego honorifico Patrem meum, non quare glo- riam meam, est qui quareat & iudicat.

Sic denique etiam in lexu muliebus multae Virgi- nes electionis suae & praedestinationis testimo- nium exhibuerunt, pure querentes gloriam Dei magno fervore, suamque contemnent. Admiras- bilia sunt, quae haec de re leguntur in vita S. Teresa, S. Catharinae Senensis, S. Catharinae Genensis, & Gertrude legimus, lib. 1. Inimicium diuinae pietatis cap. 8. Zelus gloriae divinae & salutis animarum, ita cor eius accendebat, ut ubicumque in proximo ad- ventisset desiderium, quod corrigi desideraret, si de- siderio suo frustraretur (eo quod forte is qui mo- nebatur; conatum non adhiberet ad emendatio- nem) hinc adeo eius cor gravabat, ut consolati non posset, nisi oratione ad Deum sola pro talibus; vel si sciret alium huic negotio idoneum, nisi per illum rem ad effectum perduxisset. S. quando, ut homi- ni est consuetudo, eam quis consolari volens, di- ceret: Noli curare adeo anxie quae sibi vobis cor- rigere, quia suam salutem est damnationem; tu autem nihil detrimenti subitus. Haec verba tanto audie- bat, retractabat; dolore, ut non secus ac gladium penetrante sentire videretur. Aiebat enim se mor- tem suavius ferre, quam hoc modo super cuiusquam consolati infelicitate, quam ille tunc in tantum mi- sera experientia disceret, quando post mortem ir- remediabiliter in supplicium aeternum incidisset. Sed tanto desiderio pietatis & gratiae sapientiae ob- veniebat, illi qui arguendus erat, ut vix tam duris cordis quisquam reperiretur, qui per eius verba non moveretur ad statum correctiorem, vel saltem ad emendandi desiderium & voluntatem quia & ho- quam ante in sanguine dilecti sui exierat, quam in corde scriberet sibi. Haec ibi c. 7. & 8.

Sic S. Christinae Mirabilis defuncta & deducta ad Purgatorium videns horrendas penas animarum, optionem hanc accepit a Deo: Optarem si illis, qui

Psalm. 118.

Apo. 21.

In vita Domini socii deservandi.

Exempla

Matt. 11.

conforti, ut Deus in omnibus glorificetur. Vnde S. Greg. hom. 6. in Evangelii: Explicans illud Apoc. Spiritus & Sponsa dicunt: Veni. Et qui audit, dicat. Veni: Et qui sitit, veniat: Et qui vult accipere aquam gratis sic loquitur, sicque omnes movet. In quantum vos profectus speratis, vobiscum alios trahite, in via Domini socios habere desiderate. Si ad Deum tenditis, curate ne soli veniat. In Apocalypsi dicitur: Qui audit, dicat: Veniat qui iam in corde vocem su- perni amoris accepit, foris etiam proximo vocem exhortationis recdat. Et forte panem ut indigenti porrigat, non habet, sed magis est quod tribuere valeat, qui linguam habet. Plus enim est verbi pa- bulo victuram in aeternum animam reficere, quam alii. Audi pro conclusione quae de Sancta Gertrude legitur, lib. 1. Inimicium diuinae pietatis cap. 8. Zelus gloriae divinae & salutis animarum, ita cor eius accendebat, ut ubicumque in proximo ad- ventisset desiderium, quod corrigi desideraret, si de- siderio suo frustraretur (eo quod forte is qui mo- nebatur; conatum non adhiberet ad emendatio- nem) hinc adeo eius cor gravabat, ut consolati non posset, nisi oratione ad Deum sola pro talibus; vel si sciret alium huic negotio idoneum, nisi per illum rem ad effectum perduxisset. S. quando, ut homi- ni est consuetudo, eam quis consolari volens, di- ceret: Noli curare adeo anxie quae sibi vobis cor- rigere, quia suam salutem est damnationem; tu autem nihil detrimenti subitus. Haec verba tanto audie- bat, retractabat; dolore, ut non secus ac gladium penetrante sentire videretur. Aiebat enim se mor- tem suavius ferre, quam hoc modo super cuiusquam consolati infelicitate, quam ille tunc in tantum mi- sera experientia disceret, quando post mortem ir- remediabiliter in supplicium aeternum incidisset. Sed tanto desiderio pietatis & gratiae sapientiae ob- veniebat, illi qui arguendus erat, ut vix tam duris cordis quisquam reperiretur, qui per eius verba non moveretur ad statum correctiorem, vel saltem ad emendandi desiderium & voluntatem quia & ho- quam ante in sanguine dilecti sui exierat, quam in corde scriberet sibi. Haec ibi c. 7. & 8.

Sic de se dicebat S. Aug. In illius divina bonitate & pulchritudinis amore non solum non in videri care- ris, sed etiam quae qui mecum appetant, mecum in- hiant, mecum teneant, mecum perfervant: tanto mi- hi amicitiosiores futuri, quanto erit nobis amata. com- munitior Profrus rates quare illa cuius vere casta est, & sine ulla contuminatione coniunctio. Sic S. Fran- ciscus, cum SS. Fratrum suorum per orbem distantium odonifera fama multos adderet ad viam veritatis induci, ex talis auditu exultabat in spiritus, bene- dictionibus omni acceptione dignissimis. Fratres illos accumulans, qui verbo & opere ad Christi a- morem peccatores inducerent, ut scribit S. Bona- vent. cap. 8. vita eius. Non quarebat gloriam suam, aut Ordinis sui, sed gloriam Patris aeterni, in qua exultabat in spiritu, imitans Jesum Filium Dei, ad quem cum rediret discipulis exultabat spiri- tu dixit Confiteor tibi Pater, quia ab omni isti haec a

Sapientibus, & revelata es parvulis id est, gratias agere, quia mystere Regni caelestis abscondens superbis, humilibus & simplicibus ea communi- cas, & gloriam tuam secundum beneplacitum tuum propagas felicitati.

vel non permanere mecum in gloria, vel redire ad vilitatem, gaudium lacrymis, gloriam ignominia, terras. & harum animarum penas luere exemplis, vitam morti: etiam in hoc triumpho humilitatis, & postmodum ad mare verti. Eligit ante ille remissum, inopiam glorie confectus vita: Ecce Rex verti ad corpus, & admirabilis subit pro anima: tunc venit tibi ipse pater & ascendens super astra, hinc peccitentia. Ita surus vita eius ca. 23. l. 11. & pullum filium astra. In hoc triumpho vehitur a Sic non querebat ipsa gloriam suam, sed honorem sua & alio, quid vult? Pueri & turba occurrit ei, non Primores, non Optimates, qualis ei gortis

ex parte animarum quibus in iudic. Zach. 9.

Conclu-
sio,

Hæc itaque sunt quatuor potissima prædestinationis signa, quæ ex hoc Evangelio colliguntur; & unusquisque ea tamquam quotidianum triumphatorum insignia; sed viles in via vestes speculum potest ante oculos ponere, diligenter prosterantur, quid contemtilibus? Ad hoc que considerare, an in se omnia illa vel aliqua re-ram forsan anas acclamatione popularis perdurat; petat, ut probabiliter possit conicere, an nomen Theatralis Rex videtur & scenicus Rex unus horum scriptum sit in libro Mortis, an in libro Vitæ: quid magis irrisuæ dignum? In medio acclamationis gaudium parit? in id solū gaudium nostrum in hoc esse debet, quod nomina cum lacrymis? Non ei vel modicum cibi potusque nostra scripta sunt in oculis, inquit Dominus & scilicet erigenti & sitienti proponatur, ita ut cogatur ei pulis suis. Id ergo maximo debet nobis esse curæ: vitæ egeat in præfatis? quid pauperis? Nihil quia qui non fuerit inventus in libro vitæ, inter-erit hic magnificentiam, nihil illustre, omnia sunt tur in flagnum ignis ardentis: nec inter oves populata & vilia, ludibris potius quæ triumpho merabitur a dextris, sed inter hircos à sinistris: humiliora, si extrinsecus solum considerentur, & nec inter benedictos Parris recensentur, sed inter iuxta hujus sæculi fastum examinantur. Verum si maledictos cum diabolo & Angelis eius à facie in veritatis lance flagula expandantur, si inspiciantur oculo fidei, quæ in ipsis lateat mysteria, omnia

Fac Domine, hæc semper nobiscum misericordiam, hæc nobis impertire gratiam, ut verba iustitiam auribus cordis excipiamus, & illis prompte obediamus, vocemque tuam tamquam oves audiamus, sequamur, obsequamur. Fac ut peccatorum odium & execretum, tamquam bonitati tua adversum, & si per fragilitatem peccaverimus, da gratiam ut non in hæreamus, sed mox exurgamus, & ferventer culpas defleamus. Da nobis in tribulationibus & adversis, in injuriis & contrariis patientiam & constantiam, ut vincamus in bono malo, nec superemur a malis. Da zelum glorie tue, & contemptum glorie nostræ, ut non nisi te queramus; & nos ipsos tamquam seruos inutiles semper humilemus. Sic sperabimus inter electos tuos tandem recenseri; quos ab æterno in libro tuo conscripsisti; & his electionis & prædestinationis signis animati, ferventius tibi serviemus; exultantes in te qui es gloria nostra nunc fide & spe, postmodum in re & specie.

DOMINICA PALMARUM.

Turba que præcedebat, & que sequebatur, clamabant. Matth. 21.

Christi Domini triumphus in Ierusalem sub Evangelio ita descriptus vili apparerebit & contemptibilis, si spectetur solum oculis corporis: illustis porro est & sublimis, si contempletur & inspectuamus illum oculis cordis. Nempe Christus qui ab initio solus est, & unæque summa in finis, erat postmodum ad instructionem ignorantium, & ad crimina dissolvendum auctoritate Christi, &

Christus in sedis sine & pullo.

Curas na & pullo Christi suavit.

LECT. 15.
In 4. parte divi-
sa. De ce-
l. b. itate
v. triumpho
Christi.
PAR. 1.
T. 1. m.
phus
Christi
celebrat.

Orig.
14. f.
e. M.
Trin.
Chr.
Cæ.
v. iudic.
Zach. 9.
exce.
Zac.
Chr.
bun.
rati.
dri.
gen.
super.
vnt.
Dan